

Presloviný

OD STUDENTŮ... PRO VŠECHNY!

FILIP TITLBACH:

PODCASTY ZAPADAJÍ DO NAŠICH ŽIVOTŮ

Novinář Deníku N exkluzivně pro Presloviný

**SCHOLA PRAGENSIS 2020 V REŽII STUDENTŮ:
BYLY TO NEUVĚŘITELNÉ TŘI DNY**

ÚSPĚCH PRESLOVIN V SOUTĚŽI ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU:
CELKOVÉ 4. MÍSTO, KATEGORIE TITULKA 2. MÍSTO

DANIEL FRIC: POCHVALA OD ČT PRO MĚ ZNAMENÁ HODNĚ
STUDENTSKÝ ROZHOVOR S MGR. VĚROU KRAJČOVOU

01/2021

OBSAH 01/2021

02

ROZHOVOR
MĚSÍCE
PODCASTY
ZAPADAJÍ
DO NAŠICH
ŽIVOTŮ

EXKLUZIVNĚ
PRO PRESLOVINY

08

ROZHOVOR
DANIEL FRIC:
POCHVALA
OD ČT PRO
MĚ ZNAMENÁ
HODNĚ

20

ROZHOVOR
„ONLINE
VÝUKA
NENAHRADÍ
KLASICKOU
VÝUKU. CHYBÍ
NÁM OSOBNÍ
KONTAKT.“

#DĚKUJEME

SLAVÍME ÚSPĚCH

Náš školní časopis Presloviný se umístil v soutěži Školní časopis roku 2020 na celkovém **4. místě**. (kategorie SŠ)
Mezi středními školami jsme se v kategorii Titulka - titulní strana umístili dokonce na **2. místě**.

KATEGORIE STŘEDNÍ ŠKOLY

4.místo

KATEGORIE STŘEDNÍ ŠKOLY - TITULKA

2.místo

FILIP TITLBACH, NOVINÁŘ DENÍKU N:

PODCASTY ZAPADAJÍ DO NAŠICH ŽIVOTŮ

Filip Titlbach je novinářem a moderátorem podcastu Deníku N s názvem Studio N. Exkluzivně pro Preslovinu poskytl rozhovor nejen o rozmachu podcastů na české scéně.

Filipe, jste novinář a moderátor, v současnosti moderujete podcast Deníku N, jak jste se k této práci dostal a proč právě Deník N?

Dělat nezávislou žurnalistiku v době, kdy klesá důvěra v média, kdy velké tituly vlastní oligarchové a kdy roste tlak na veřejnoprávní média, není nic jednoduchého. V Česku se objevila zhruba padesátka velmi kvalitních novinářů, kteří byli odvážní a šli do rizika. Opustili často velmi dobré a hlavně jisté pozice ve svých médiích a rozhodli se tu vybudovat úplně nový deník, který nebude ovlivněn zájmy vlivných lidí, firem a politiků. Oblíbil jsem si jeden citát, který je podle mě přesný: „Když si nekupujete produkt, jste produktem vy sami.“ To jinými slovy znamená, že pokud si za zprávy, které čtete, neplatíte, jste tou měnou vy. Každá informace totiž něco stojí. A pokud je zadarmo, bude za tím pokaždé snaha upoutat vaši pozornost, aby měl web co nejvyšší návštěvnost a tedy co nejvíce peněz z inzerce, případně aby měl skrze toto médium vliv nějaký miliardář. Proto v Česku vznikl Deník N, který je založený na podpoře čtenářů. Ti jsou hlavním zdrojem příjmu a tedy jediným zdrojem zájmu této redakce. Když se mi ozval šéf vydavatelství Honza Simkanič, jestli se nechci přidat do tohoto týmu, moc dlouho jsem nepřemýšlel a po zhruba šesti letech jsem z několika důvodů opustil Český rozhlas.

V minulosti jste pracoval i pro již zmíněný Český rozhlas, myslíte, že podcasty začínají nahrazovat klasické vysílání rádií?

Myslím, že lineární vysílání, tedy rozhlas, bude

2

PRESLOVINY
OD STUDENTŮ... PRO VŠECHNY!

EXKLUZIVNĚ
PRO PRESLOVINY

mít i v dalších letech určitou část posluchačů, kterým on air vysílání vyhovuje. Řekl bych, že se to bude do budoucna týkat především řidičů, kteří chtějí slyšet aktuální informace při jízdě. Já osobně mám živé vysílání rád, sám jsem ho dřív moderoval. K rádiu mám silný osobní vztah. Uvědomuji si ale, že nejsem tradiční konzument médií. Když tedy odhlédnu od svých zájmů, obecně to vidím s rádiem, jak ho známe dnes, spíš skepticky. Můj odhad je, že posluchačů bude postupem času ubývat a otázkou je, jakým obsahem a technickou formou se budou česká rádia snažit posluchače udržet. Netroufnu si tvrdit, že podcasty přímo nahradí lineární vysílání, ale myslím, že budou minimálně nutným doplňkem každého většího média, nejen rádií.

Podcasty v posledních letech zažívají velký rozmach v českém virtuálním prostoru. Co za tím stojí? Je to spíše mladší generace?

Celý rozpuk podcastů souvisí se změnou dynamiky našich životů a rozvojem technologií. Srovnal bych to s televizí a nástupem serverů pro

FILIP
TITLBACH

novinář, publicista a rozhlasový moderátor
Aktuálně moderátor podcastu Deníku N - Studio N
Dříve MF DNES, Český rozhlas
Oceněn Sdružením pro rozhlasovou tvorbu (2018)

sdílení videí, jako je YouTube, a větším důrazem internetových médií na audiovizuální materiály. Málokdo – minimálně z mé generace – si dneska sedne v sedm hodin večer k televizi a společně s celou rodinou sleduje zprávy. Tyto časy jsou už dávno pryč. Čím dál víc lidí konzumuje zprávy ve chvíli, kdy má prostě čas. Podcasty zkrátka zapadají do našich životů, protože se podřizují našemu času, nabízejí rozmanitý obsah od různých tvůrců, jejich produkce každým rokem roste a můžeme si zkrátka vybrat to, co nás baví. Na druhou stranu je taky potřeba říct, že čím víc vzniká podcastů, tím víc je v té produkci balastu. Podcast chce dneska dělat každý, ale málokdo vydrží zpracovávat pravidelně kvalitní obsah. Ono to totiž sežere dost času a zároveň si to žádá notnou dávku invence. Velká část podcastů tak ztroskotá na tom, že už autoři vyčerpají témata, nemají co říct nebo zjistí, že je to stojí hodně síly a energie.

Máte nějaké statistiky nebo zpětnou vazbu na Studio N nebo podcasty obecně?

Ano, máme k dispozici statistiky ke každé epizodě a musím říct, že mi zpětná vazba od posluchačů chodí každý den. Lidé nám píšou nejen na oficiální mail, ale i mně osobně na Facebook, Twitter nebo Instagram, označují Studio N ve stories, píšou svoje postřehy, pochvaly, námítky i náměty a musím říct, že mě to často inspiruje i k nějakému tématu, které pak v podcastu s kolegy zpracujeme. Po roce vysílání má Studio N dohromady kolem 3 a půl milionu stažení, posluchače, kteří se k nám rádi vrací a nominaci na Křišťálovou lupu v kategorii Podcast roku. Jsem za to moc vděčný.

Jak vůbec vypadá taková příprava podcastu, můžete nám přiblížit postup tvorby?

Tvorba jedné epizody zabere zhruba jeden pracovní den. Práce novináře ale s pracovní dobou nekončí, události se dějí nonstop a je tedy potřeba neustále sledovat, co se děje a být připravený operativně reagovat. Já jsem editorem podcastu, to znamená, že mám na starosti dramaturgii, moderaci i střih. Obsah vytvářím společně s autory Deníku N, kteří jsou hosty podcastu. V redakci máme zhruba padesát novinářů, kteří se věnují domácímu i zahraničnímu dění. Čas od času si pozvu i nějaké externího hosta, naposledy to byla třeba jaderná fyzička Dana Drábová nebo moderátor ČT Václav Moravec. Studio N je založené na tom, že je aktuální. Vzniká v den vydání. Každé ráno na editorské poradě dostávám od editorů dalších rubrik a šéfredaktora nabídku témat, která naši novináři zpracovávají – následně oslovuji konkrétní autory a s nimi pak natáčím. Ve Studiu N tedy uslyšíte konkrétní investigativní novináře, kteří vám popíší, jakým způsobem k došli k různým informacím, vysvětlí vám, jaký má ta která kauza rozměr a co může pro společnost znamenat.

V čem je podle Vás největší síla podcastů, je to podle Vás budoucnost?

Ještě před rokem bych připustil, že existuje možnost, že je to pouze nafouknutá bublina, která jednou splaskne. Raketový růst našeho podcastu mě ale na vlastní oči přesvědčil o opaku. Je to ideální formát pro dnešní společnost, zejména pro mladší a střední generace. Lidé nestíhají. Pracují, studují, cestují, zakládají rodiny, sportují, věnují se svým koníčkům a nezbývá už moc času například na sledování zpráv. Pro takové lidi je

třeba naše Studio N ideálním řešením, protože si ho můžou pustit kdykoliv, třeba když jedou tramvají z práce, a hlavně u čehokoliv. Proto tvrdím, že audio jako takové nikdy nezemře. Je to jediný způsob konzumace obsahu, u kterého můžete vařit, běhat nebo třeba řídit.

Jsem student, je mi 19 let, proč bych měl zrovna já začít poslouchat podcasty jako například Studio N.

Studio N nikdy nebude podbíživé, proto ani nebudu nikoho přemlouvat, aby si náš podcast pustil. Podle statistik a ohlasů, které mi chodí, si k nám hledají cestu především mladší přemýšliví lidé, kteří si uvědomují, že pro svobodnou a demokratickou společnost je nezávislá žurnalistika klíčová. Pokud vyhledáváte zásadní společenská témata, pokud vás zajímá zákulisí politiky, ale i novinářiny, pokud se chcete podívat mocným pod ruce a pokud máte rádi jízlivé poznámky, myslím, že můžeme každý všední den nabídnout relevantní obsah. Stačí si nasadit sluchátka a najít si nás na Spotify, v Apple Podcasts nebo dalších aplikacích.

Díky za rozhovor a přeji mnoho dalších úspěchů Vám i Studiu N.

Taky moc děkuju. Opatrujte se.

PODCASTING

Způsob šíření informací vymyšlený v roce 2004 Adamem Currym a do jisté míry konkurující rozhlasu. Výraz „podcasting“ se užívá ve významu „způsob šíření audioinformací“ čili zvukových informací, „způsob šíření informací zvukem“, „převod textu na zvuk“. Výraz podcast, příp. audio RSS (Rich Site Summary) se užívá pro sadu jednotlivých navazujících audiozáznamů (audiosouborů).

Slovo podcasting vzniklo spojením názvu přehrávače iPod (Pod = Personal On Demand) firmy Apple s anglickým slovem broadcasting, vysílání.

Zdroj: Wikipedia

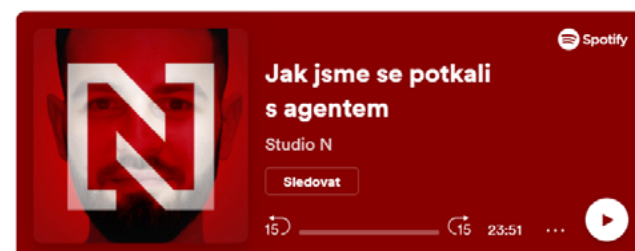
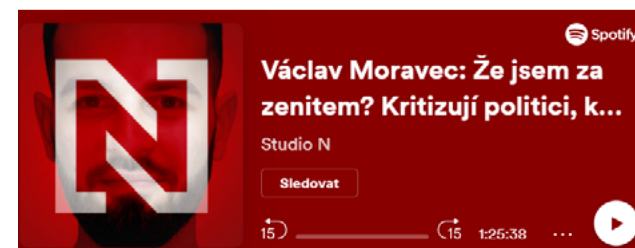

Foto článku: archiv Deníku N

ONLINE SCHOLA PRAGENSIS 2020 V REŽII STUDENTŮ:

BYLY TO NEUVĚŘITELNÉ TŘI DNY

JAKUB MIROŠNÍK

Mediální dům Preslova z pověření Prahy zajišťoval třídenní živé vysílání v rámci projektu Schola Pragensis on-line. Bylo vybudováno hlavní studio ve slavnostních prostorách rezidence primátora Prahy, odkud se

„Deset, devět, osm,“ odpočítává set manažer Ondřej Póč, student čtvrtého ročníku SPŠST Panská, tak pokračuje až do čtyř, pak už jen zvedá prsty. Nakonec máchne rukou. Právě se začíná.

„Vážení diváci, vítám vás u zahájení 25. ročníku Schola Pragensis, tentokrát on-line,“ říká Radko Sáblik, ředitel Smíchovské SPŠ a gymnázia, zároveň garant této akce, poté předává slovo Vítu Šimralovi, radnímu Prahy pro školství. Následuje puštění předtočených zdravic primátora Prahy Zdeňka Hříba, ministra školství Roberta Plagy, předsedy Výboru pro vzdělávání Senátu Parlamentu ČR Jiřího Drahoše. Poté promlouvá Mariana Čapková, předsedkyně Výboru pro vzdělávání a Lenka Němcová, ředitelka odboru školství magistrátu Prahy.

Je to maratón rozhovorů i diskusních fór, hodiny a hodiny usilovné práce, ale také velkého napětí, stresu. Přestavování studia v rezidenci primátora, přepojování do studia v Panské, živé vstupy z přepojovacího studia, kde moderátoři oznamují další pořad. A to vše v režii studentů středních škol, a také několika absolventů, co jim ještě ani nezaschl inkoust na jejich maturitních vysvědčeních.

„A teď úplně ticho!“ zahlolí hlas Daniela Frice, studenta čtvrtého ročníku Smíchovské SPŠ a gymnázia, ale teď především režiséra. Ve strážně všichni zmlknou, respektují svého šéfa, mají potřebnou sebekázeň. Není se co divit, všichni vědí, kolik úsilí stojí za tím, aby tu teď mohli živě vysílat. Jak pracné bylo po dva dny budovat studiov

v režii propojovalo se studiem v SPŠST Panská. Více než padesát hostů, více než padesát zapojených studentů, na deset studentských moderátorů. Více než 17 tisíc unikátních diváků za tři dny živého vysílání.

rezidenci primátora, s kolika technickými problémy se museli vypořádat. Je třeba koordinace desítek osob, aby vše klapalo. Od studentů v oblecích, co vítají hosty u vstupních dveří a vyvážejí je výtahem do prvního patra, přes moderátory, HR manažera až k hlavní personě, kterou je režisér přenosu.

Na dvacet studentů a absolventů je ze Smíchovské SPŠ a gymnázia, ale v týmu jsou rovněž absolventi a studenti SPŠST Panská, Gymnázii Nad Aleji, Na Zatlance, Litoměřická, Střední školy Scio, SPŠSE Ječné, ale i studenti mimopražští, z Gymnázii Doctrina z Liberce, Jana Palacha z Mělníka, z Šternberku. Rychle však vzniká jednolitý tým, ve kterém opravdu nikdo neřeší, kdo je z gymnázia či technické školy, kdo je již absolventem či ještě studentem střední školy. Každý má svou roli, vycházející z jeho silných stránek a dohromady pracují jako tým. Profesionální tým, ve kterém jednotlivci ctí role svých kolegů, respektují jejich pokyny, utvořenou hierarchii.

Důležitá je i permanentní komunikace s médii, o což se starají především Šárka Mrázová a Petra Trubačová, dvojice manažerek Pražského inovačního institutu, pročez se objevují informace na čtyřiceti různých portálech, ale také živý vstup do CNN Prima News či ČT24. Studenti pak zajišťují neustálý přísun čerstvých informací na sociální síti i pro zmíněná média.

„Jsme off-line!“ zazní hlas Daniela Frice, v unavené tváři se mu ale odráží spokojenost.

Rezidenci primátora Prahy se rozezní spontánní potlesk, který trvá déle než minutu. Právě skončil třídenní maratón, právě všem spadl kámen ze srdce. Nezklamali!

„Chci vám všem moc poděkovat,“ říká Radko Sáblik k nastoupené jednotce, „Věřil jsem vám od začátku, protože vás znám a vím, co dokážete. Myslím si ale, že se tady dokázalo mnohem víc. Jde o příklad dobré praxe, kdy jste vytvořili fantastický tým, ve kterém jsou zastoupeni středoškoláci z humanitního i technického směru, středoškoláci i vysokoškoláci. Ta atmosféra tady ... ta se nedá slovy popsat. Ta se dá jen prožít. Smekám před vámi,“ učiní pohyb, kterým svá slova podpoří. „Smekám však i před vedením Prahy, že mělo odvahy vám dát důvěru a vy jste mohli projevit svůj velký potenciál, který ve vás je a ne vždy je účelně využíván.“

„Připojuji se ke gratulaci a k poděkování,“ bere si slovo Vít Šimral, který svým on-line projevem před pár minutami celou akci slavnostně zakončil. „Letošní on-line ročník Schola Pragensis ukázal, že když studenti středních škol dostanou důvěru, zvládnou i velmi náročnou profesionální práci,“ pokračuje a jeho slova mají patřičnou odezvu ve tvářích jeho posluchačů. „Nic ale nekončí. Kromě samotné Scholy Pragensis on-line počítám s vaším zapojením do dalšího rozvoje nového webu prahaskolska.eu, který budeme postupně společně budovat a který doplní trojici již existujících magistrátních domén prahasportovni.eu a prahavolnocasova.eu,“ dodává.

„Moc vám s Aničkou děkujeme, že jsme mohli být u toho,“ přistupuje k řediteli Smíchovské SPŠ a gymnázia Jan Kubáček, moderátor, student čtvrtého ročníku Gymnázia Doctrina v Liberci. „Byly to neuvěřitelné tři dny. Myslím si, že nás to po všech směrech posunulo hodně dopředu. Vážíme si toho, opravdu moc. Doufáme, že se někdy brzy zase uvidíme na dalším z projektů,“ vyřkne své velké přání. A není rozhodně sám. Cítí to tak i všichni ostatní.

Foto článku: Schola Pragensis 2020 ONLINE

STUDENT ČTVRTÉHO ROČNÍKU SMÍCHOVSKÉ SPŠ A GYMNÁZIA,
REŽISÉR VYSÍLÁNÍ SCHOLA PRAGENSIS ON-LINE, DANIEL FRIC:

POCHVALA OD ČT PRO MĚ ZNAMENÁ HODNĚ

REDAKCE

Daniel Fric je studentem čtvrtého ročníku oboru vzdělávání Technické lyceum na Smíchovské střední průmyslové škole a gymnázia. Zároveň pracuje pro školu na částečný úvazek, je vedoucím Mediálního studia Mediálního domu Preslova,

které za pomoci svých kamarádů sám vybudoval. V listopadu tohoto roku jako režisér zajistil třídní živé vysílání z rezidence primátora v rámci Schola Pragensis on-line. Bylo věru hodně podnětů pro položení otázek, na které nám níže odpovídá.

Jak se stane, že je někdo na 1,0 úvazku studentem a zároveň na částečný úvazek zaměstnancem téže střední školy?

Víte, že já ani nevím? Jednoduše řečeno, když dostanete možnost dělat to, co vás baví, tak to děláte. Člověk nad tím ani tolik nepřemýšlí. Když jsem dostal tuto příležitost, tak jsem ji využil. Pokud někdo něco reálně chce, tak je příležitost ta jediná věc, kterou potřebuje.

Začneme ale chronologicky. Víme, že jste byl přijat na Smíchovskou SPŠ a zároveň na Gymnázium nad Aleji. Proč padla volba právě na školu, kterou nyní dokončujete? A litoval jste někdy své volby?

Ano, to je velice zajímavá otázka. Nedávno jsem nad tím přemýšlel a musím říct, že čím déle jsem na této škole, tím víc jsem rád. Ne, že bych ze začátku nebyl spokojený, to vůbec ne, ale spíš jsem si nebyl jistý svou volbou. Obě školy byly pro mě velice vyrovnané. Na Alej chodili moji sourozenci, ze kterých jsou teď úspěšní lidé a říkal jsem si, že by mohlo být pro mě gymnázium také dobrou volbou. Ale pak jsem na druhém stupni propadl videu a došlo mi, že po absolvování SSPŠ ze mě takřikajíc „už něco bude.“ Navíc studium bude méně náročné a já tím získám více času na to, abych se mohl věnovat video produkci. I přes občasné zaváhání, jestli jsem si zvolil dobře, jsem ale upřímně spokojený. Nelituji své volby, ale nevím, co by mě bývalo na Aleji potkalo. Takže nechci úplně říkat, že to byla jasná volba, protože zprvu doopravdy nebyla, ale v tuhle chvíli jsem opravdu

rád, že jsem zvolil tuto cestu. Cestu, která vedla až k tomuto okamžiku. A za to jsem neskutečně rád.

Proč právě natáčení videí? Jak jste se k této práci dostal?

K natáčení videí jsem se dostal na druhém stupni základní školy, ale to si myslím, že nebyl úplný začátek. Ve školce a na prvním stupni jsem dělal dramatik a vážně mě to bavilo. Rozšířilo mi to obzory a troufnu si říct, že mi to změnilo život a otevřelo oči. Od té doby jsem nic podobného nedělal a byl jsem neskutečně nesmělý a bázlivý. Ne teda, že bych teď nebyl vůbec, to ne, ale pokrok to byl velký. Pak přišel Youtube a s ním i mnoho lidí, kteří natáčeli různé Let's playe, vlogy atd. Vlogy se mi moc líbily, a tak trochu mi připomínali divadlo. Ještě víc mě oslovily sketchy. Zábavná krátká videa. Tak jsem se rozhodl to také zkusit. Po krátké chvíli mě ale přestalo bavit vymýšlet stále nový a ani ne tak vtipný obsah a zároveň ve videích účinkovat. Zjistil jsem, že stát před kamerou a bavit lidi, není

nic pro mě. Víc mě bavilo stát za kamerou. Když pak přišel čas výběru střední, říkal jsem si, že se do toho víc opřu a začnu se více věnovat práci za kamerou. A nějak to i dopadlo, ale to není na mě soudit.

Jak se dá skloubit středoškolské studium s dalšími aktivitami, ve vašem případě pak s poměrně velkou časovou náročností?

Dá se to vůbec skloubit? Inu, asi se to dá, ale vyžaduje to hodně sebeovládání. Nemyslím si, že bych byl zrovna já člověk, co by měl jít ostatním příkladem. Moje práce je neskutečně časově náročná, ale je to proto, že jsem se rozhodl tolik toho času obětovat. Rozhodně nepatřím mezi ty nejlepší studenty, ale nemůžu říct, že ani mezi ty nejhorší. Celá online výuka mi tak trochu zkazila můj prospěch. Ale bylo to hlavně tím, že nechodit na online hodiny je mnohem jednodušší než nechodit na klasickou prezenční výuku. Člověk si musí v hlavě všechno srovnat. Musí se naučit pracovat s časem, plánovat si věci dopředu. Nejdůležitější je silná vůle, nevzdávat se a snažit se komunikovat s učiteli ohledně nějakého částečného uvolnění z výuky. Když člověk tak často chybí ve škole, je nutnost se učiteli omlouvat a dávat jim vědět, proč jsem něco neodevzdal nebo proč jsem přišel pozdě.

Co je to Mediální dům Preslova a co obnáší být vedoucím sekce videa?

Ještě před mým příchodem na Střední smíchovskou průmyslovou školu, zde působila SSPS TV. Když jsem byl v prvním ročníku, tak zrovna probíhala fúze se SSPS TV a tištěným časopisem, tehdy ještě Presík (někdo možná ještě pamatuje), do jednoho média s názvem Presloviný. Já jsem do celého tohoto cirkusu přitancil na jaře 2018, až ve chvíli, kdy tento projekt povýšili na založení Mediálního domu Preslova. Ten má svůj portál www.presloviný.cz, kromě videosekce svůj internetový i tištěný měsíčník Presloviný, časopis s motem Studenti nejen pro studenty. Dále obsahuje audio tvorbu v podobě podcastů a sekci fotografií. Rovněž zajišťuje tvorbu webů, například se podílí na budování nového portálu pro vzdělávání v Praze www.prahaskolska.cz, nového portálu pro Ministerstvo školství www.edu.cz. Naš Mediální dům Preslova ale spolupracuje nejen s Prahou a Ministerstvem školství, je také mediálním partnerem Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost, známého pod zkratkou NÚKIB. Z našeho studia například vysílá své pořady například Učitelská platforma, nadační spolek Modrá Rybka, ale spolupracujeme i s dalšími subjekty. Podílíme se rovněž na budování Coworkingového centra při naší škole, kde bude vytvořena místnost pro eventy, konference, která však bude i velkým studiem, odkud půjde živě vysílat. Mediální dům Preslova tvoří nejen desítky studentů a několik absolventů SSPŠ, ale jsou do něj zapojeni i studenti z dalších pražských středních škol. V tomto duchu ho chceme i nadále rozvíjet. Je to prostě velmi ambiciózní projekt, který hodně podporuje a také hodně veřejně propaguje náš ředitel, kterému patří velké díky za veškerou podporu, čas a iniciativu, kterou do projektu vkládá.

Díky podpoře zřizovatele Smíchovské SPŠ a gymnázia, tedy Hlavního města Prahy, jste dostali finance na vybudování Mediálního studia. Co to všechno obnášelo a jak jste tuto činnost zvládal ve svém věku osmnácti let? Nechyběly vám přeci jen zkušenosti?

Obnáší to spoustu věcí jako například dlouhé hodiny plánování, domlouvání, komunikace se studenty, partnery, řediteli, učiteli.... Je to hodně náročná a nevděčná práce. Chodí za vámi studenti a stěžují si, že jsme jim zrovna nemohli půjčit foťák na jejich akci nebo projekt, protože ho má například půjčený jiná skupinka studentů. Jak říkám, je to náročná práce, ale neměnil bych. To doopravdy ne. Tato práce mi dala tolik zkušeností, které bych jinde nejspíš nezískal. Tolik možností se rozvíjet a posouvat dál. Tolik příležitostí. Tolik nových kontaktů. Tohle vás totiž nikdo nikde nenaučí. Ne, že by mi ve všem chyběly zkušenosti, ale každá věc je vždycky nejtěžší, když ji člověk dělá poprvé. Co už jsem ale v té době uměl bylo, že když nevím, tak se poradím a nebo si zkusím poradit nějak jinak. Měl jsem to štěstí, že jsem měl okolo sebe dostatek schopných lidí, kteří byli schopni vyřešit téměř každý problém, který při realizaci nastal. Nejednou mě například zástupci firmy, která studio stavěla, nerespektovali jenom kvůli tomu, že jsem student. Naštěstí jsem našel zastání uvedení školy. Spoustu věcí jsem se musel učit za chůze, což vnímám velice kladně. Člověk se učí celý život něčemu novému, takže je potřeba se naučit, jak se učit.

Jak důležitá je pro vás podpora vašeho zřizovatele?

Podpora zřizovatele hraje velkou roli a já jsem rád, že nám, pouhým studentům střední školy, tolik důvěřují. Jen díky důvěře, kterou jsme dostali, můžeme realizovat projekt Schola Pragensis on-line. Osobně se nám dostalo opakovaného vyjádření podpory od radního Prahy pro školství pana Víta Šimrál, předsedkyně pro vzdělávání paní Mariany Čapkové i ředitelky odboru školství paní Lenky Němcové. Podpora našeho zřizovatele je velice úzce spojená i s důvěrou mezi oběma stranami. S každým projektem je tato podpora a důvěra silnější a silnější.

ZDOKONALILI JSME SE V MNOHA VĚCECH

Mediální studio jste slavnostně otvírali na jaře roku 2020, zrovna ve chvíli, kdy došlo k uzavření středních škol kvůli Covid-19. Vaše studio však nezůstalo prázdné, ba právě naopak. Vznikl portál www.ucime.online a začali jste natáčet různé rozhovory, poskytovat rady učitelům pro distanční výuku. Během dvou měsíců jste vytvořili přes dvě stě výstupů. Jak na tuto dobu vzpomínáte? A jak bylo náročné vše zvládnout?

Rozhodně bych otevření studia nenazýval slavnostním, alespoň tedy ne z naší technické stránky přenosu. Ano, bylo to všechno velice rychle. Portál Učíme online vznikl přes víkend. V pátek se přišlo s myšlenkou a v pondělí už se natáčelo, aby na webu, který se v ten samý den spouštěl, už něco bylo. Rozhodně se jedná o zlomový okamžik jak v mém, ale i v životě řady dalších lidí, kteří se na projektu podíleli. Byli jsme postaveni před jednoduchou volbu. Buď budeme přes celý lockdown doma a nic nedělat, nebo chytíme příležitost a uvidíme, kam nás to zavede. Začátek byl však neskutečně náročný. Jednalo se o hodiny a hodiny práce. Do studia jsme přijížděli už před sedmou hodinou ránní a snad nikdy jsme v prvních dvou měsících neodjeli včas domů na večeri. Bylo to pro nás hektické ale zároveň zábavné. Rád na to vzpomínám. Za dva měsíce jsme se toho tolik nového naučili. Zdokonalili jsme se v mnoha věcech. Rozhodně mě to posunulo zas o kousek dál. A rozhodně nejsem sám. Bez této zkušenosti bych dnes nebyl tam, kde jsem, nedostal příležitosti, které jsem dostal a ani nepoznal lidi, které teď znám. A za to jsem opravdu vděčný.

Za tuto činnost váš tým přijal ministr školství Robert Plaga, předal vám pamětní listy a osobně vám za vaši dobrovolnickou činnost poděkoval. Jak jste tuto událost vnímal, jak pro vás toto vyjádření díky bylo důležité?

Když nám pan ředitel Sáblik oznámil, že se nám tohoto ocenění dostane a že si pro něj máme přijít na ministerstvo školství, myslel jsem si, že si z nás dělá legraci. Opravdu jsem takové ocenění nečekal. Do té doby jsme sice už s ministerstvem školství pracovali, ale rozhodně jsem si nepředstavoval, že by se něco takového mohlo vůbec stát. Nepřišlo mi reálné, aby se ministerstvo školství zajímalo o to, co si malá partička studentů během dvou měsíců tvoří. Pana ministra Plagu jsem z některých projektů již znal a měl jsem na něj jako osobu již tehdy docela vysoké mínění, i když z jeho ministerstva občas vzešly věci, se kterými jsem úplně nesouhlasil. Co se týče samotného předání ocenění, ani nevím, jaká jsem měl očekávání. Celé to bylo ale ještě lepší a upřímnější, než jsem si dokázal po všech zkušenostech a v našich podmínkách představit. Dostalo se nám velkého uznání a úcty. Vrcholem celého předávání nebyl majestátný proslov pana ministra, ale otevřená diskuse, při které jsme měli možnost se na cokoli, co nás zajímalo zeptat. Musím říct, že takhle hezky a upřímně jsem si nikdy s žádným vysoce postaveným člověkem nepopovídal. Už jenom to, že si nás ministerstvo všimlo, pro mě osobně znamená neskutečně moc.

V říjnu jste jako režisér zajišťoval dvoudenní živé vysílání v rámci Educa Myjob online 2020 v Liberci, o měsíc později pak třídní živé vysílání Schola Pragensis on-line 2020 z rezidence primátora Prahy. Co obnášela vaše role a dají se tyto dvě akce porovnat?

No, kéž by jen režisér. Nemám vlastně ani moc rád označení režisér, je to takové profláklé označení, připadá mi příliš pompézní pro většinu věcí a ještě častěji se používá nevhodně. Ano, režii celého vysílání jsem dělal, mimo jiné, a když mi tak chcete říkat, tak proč asi ne, vlastně... :D Dělal jsem spoustu věcí kolem. Všechno od produkce, technické režie, kamery, zvuku... Až po tu režii, dejme tomu. Obě akce si byly v něčem podobné, náročné a svým způsobem i hodně rozdílné. Educa byla náročná především proto, že jsme vysílali z místa, o kterém jsme nevěděli, jak přesně bude vypadat. Není rozdíl v tom, jestli vezete veškerou techniku až Liberce nebo na Mariánské náměstí. Byl to ale náš první větší živý přenos. Educa bylo dvoudenní vysílání s jedním dnem příprav. Hodně jsme třeba zápasili s videokonferencemi, ale na druhou stranu jsme se nemuseli dopředu starat o set, protože ten nám byl poskytnut organizátory. Takže už jen stačilo postavit kamery a světla. Na Scholu Pragensis už jsme jeli se zkušenostmi, které jsme posbírali v Liberci. Na vysílání v Liberci jsme se tedy z většiny chyb poučili a myslím, že se to ve výsledku povedlo. Ale na akci, jako bylo třídní kontribuční vysílání Schola Pragensis, vás zkrátka nic nepřipraví. Lepší plán se nedodrží. Technika si ale prostě bude dělat svoje a tak nebo tak skončíte s gaffou a dvěma kabely v ruce uprostřed vysílání a s pocitem, že jste tomu mohli předejít. Museli jsme si zařizovat všechno od A až po Z. Vytvořili jsme jakousi malou kontribuční síť, kdy jsme přepínali mezi kontribucí ze studia v Panské a z našich dvou studií v Rezidenci primátora. Jak tomu bývá u jiných natáčení, tak žádná nejsou stejná. Bývá tomu tak i u živých vysílání. Rád bych vyzdvihl, že na Schole Pragensis se nám podařilo již vychytat téměř dokonale přenos samotný, ale po technické stránce jsme neměli, až na jeden menší problém s připojením, žádné seriózní problémy. Přenosy nikdy nebývají dokonalé. U obou akcí mě tedy potěšilo, že se toho zkazilo méně, než jsem očekával. A pochvaly, které se nám dostalo, ať už ze strany zřizovatele, nebo zkušených „profiků“ například z České televize, pro nás všechny zúčastněné, znamenají opravdu hodně.

Co po technické stránce znamená vybudovat studio tak zvané na zelené louce? V Liberci v Home Credit Aréně, v Praze v rezidenci primátora?

Jak jsem již někde výše uvedl, je jedno jestli jedete s technikou do Liberce, nebo jen na Mariánské náměstí. Příprava je v obou případech více či méně stejně náročná. Vybudovat studio na tak zvané zelené louce je nelehký úkol. Díky tomu chápou, proč má ČT přenosové vozy, nemusí stavět střížnu kamkoliv, kam přijede, pokud to lze vyřešit jinak. Je

to pracné a zahrnuje to víc plánování, než si člověk dokáže představit. Všechno musíte promyslet do nejmenšího detailu, počítače, přenosu, kabelu. A to ještě předtím, než se všechno začne skládat do aut, natož stavět.

Na živém vysílání Schola Pragensis on-line z rezidence primátora Prahy se podílelo na čtyřicet studentů a absolventů, navíc jste musel koordinovat propojování s druhým studiem na SPŠST Panská. Jak vás jako režiséra a tedy šéfa respektovali ostatní a jak jste byl s jejich přístupem spokojený vy?

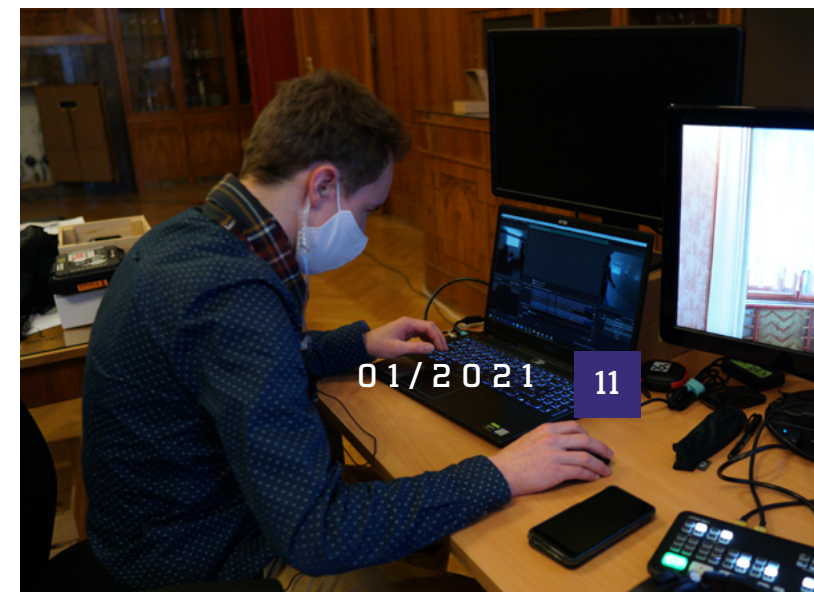
Musím říct, že na vysílání jsem nebyl žádný velký šéf. A rozhodně ne vzhledem ke svojí výšce. :D Ale ne, teď seriózně. Většina věcí, co dělám, nefunguje na bázi „já jsem šéfa mám pravdu.“ Všechno funguje na vzájemném respektu k tomu, co kdo dělá, co zná. Každý dělá, co umí a v čem je dobrý. S přístupem všech jsem byl spokojený, kromě přístupu pana Póce a pana Piláta... (Ne, dobře, naposledy si dělám srandu.) Kluci z naší produkce byli neskutečně zásadní v realizaci celého projektu. Bez lidí jako jsou oni, by nic podobného nevzniklo. A ty chvíle po dokončení vysílání byly ty nejmotivnější a nejúžasnější v mém pracovním i osobním životě. Takovou čistou radost a euforii jsem doopravdy nezažil. Nebudu lhát, když řeknu, že štěstí sršelo z každého z nás a že na tyto okamžiky nikdy nezapomenu.

Čeká vás pokračování práce na Schola Pragensis on-line, také spolupráce s Ministerstvem školství na propagaci nové vize vzdělávání s názvem Strategie 2030+, ale rovněž maturita. Dá se takový nápor vůbec zvládnout?

Dá se? To já nevím, ale asi to brzy dozvíme. Nechci se opakovat, ale je to hodně o síle vůle, kterou ne vždy mám. Myslím si, že bych se mohl připravovat víc, ale nemyslím si, že bych na tom byl tak špatně, abych maturitu neudělal. No, ale to se ještě uvidí.

O čem má být spolupráce Mediálního domu Preslova na Strategii 2030+?

Já nevím, co k tomu mohu v tuhle chvíli prozradit. Mělo by se jednat o tvorbu několika desítek videí, ke strategii 2030+, která (doufám) rozšíří povědomí o tomto projektu a zároveň ukáží, čeho jsou studenti středních škol schopni.

Co dalšího plánujete v rámci Schola Pragensis on-line?

No, je toho hodně! (Ne, fakt musím přestat...) Už to není žádný velký živý přenos, ale jsou to různé pořady, talk show, další menší živá vysílání na témata spojená se Scholou Pragensis. Ale teď momentálně se do toho nechci zabrušovat, abych se pak z toho nemusel vybrušovat.

Již několik let si vyděláváte natáčením videí, nyní jste s kamarády založili Start-up, který je součástí Inkubátoru Start-upů na Smíchovské SPŠ a gymnáziu. Můžete nám něco říci o této firmě, jak dlouhá cesta byla k jejímu založení a jaké máte plány do budoucnosti?

Pravda, videem si už nějakou dobu vydělávám, ale nic slavného to není. Před několika týdny jsme založili s kolegy Mikulášem Pilátem a Ondřejem Póčem vlastní produkci s názvem Vertical Production. Jsem moc vděčný našemu panu řediteli, který, když se o našem nápadu dozvěděl, tak nám vypomohl s čímkoliv, co bylo potřeba. Nejvíce s tím, že nám bylo umožněno založit si firmu přímo na adrese školy v rámci nově vznikajícího inkubátoru. S mými kolegy se znám od té doby, co jsme nastoupili na střední školu. V prvéku jsme společně spolupracovali na několika studentských filmech. Od té doby jsme společně vytvořili pár věcí. Kluky jsem pak poprosil o pomoc s otevřením mediálního studia a tam nás napadlo začít spolupracovat na nějaké vyšší úrovni. Uvidíme, kam nás to zanes. Mám z toho radost. Je to velký krok pro každého z nás.

Jaké máte plány do budoucnosti vy osobně? Podnikat nebo studovat? Anebo obojí zároveň? Počítáte dále se spoluprací se Smíchovskou SPŠ a gymnáziem, a pokud ano, tak v jaké roli?

Rád bych oboje samozřejmě. Ale uvidím, jak to budu stíhat. Osobně ale doufám, že se mi bude dařit obojí. Chtěl bych studovat na VŠE katedru multimédií, ale zároveň bych se chtěl více věnovat tvorbě videí a dalšího audiovizuálního obsahu a rozvíjet naši produkční společnost. Do budoucna si opravdu přeju nadále spolupracovat s naší školou. V jaké roli? To uvidíme asi dle toho, co mi pan ředitel nabídne. Já doufám, že zde budu moct ještě nějakou dobu působit, jelikož Studio 4 (studio Mediálního domu Preslova) je mojí srdcovou záležitostí a nenašel jsem zatím v tuto chvíli nikoho, komu bych s klidem v duši předal opatrování tohoto úžasného výtvaru. Doufám, že se mi všechny tyto věci podaří stíhat a že budu mít možnost, zde na škole působit i po mé snad, v řádném termínu, úspěšné maturitě.

Děkujeme za rozhovor.

Já děkuji... Za příležitost.

ING. RADKO SÁBLÍK O KAUIE S T. BERKOU A P. KARDOU:

NEMÍNÍM NIC ZAMETAT POD STŮL, JEDNÁM OTEVŘENĚ

MICHAEL KALISTA

Krátce po začátku letošního školního roku přestala do školy docházet dvojice zaměstnanců Tomáš Berka a Pavel Karda, následně došlo k ukončení služeb poskytovaných k provozování Rádía Ámos firmou Pavla Kardy, následoval

Jak vnímáte problém, který vygradoval v souvislosti s Tomášem Berkou a Pavlem Kardou?

„Nejprve musím konstatovat, že nemohu o některých věcech otevřeně hovořit, protože kybernetické útoky na školu vyšetřuje Policie České republiky. Je třeba si uvědomit, že ne vždy vše vyjde tak, jak si představujeme a kromě úspěchů přicházejí i neúspěchy. Nemíním nic zametat pod koberec, vždy hovořím otevřeně o příjmných i nepřijmných věcech.“

Dobře, tedy zůstaňme v obecné rovině. Jak to všechno vlastně začalo?

„Úplný začátek leží vlastně před mnoha roky, kdy tehdy student Tomáš Berka kvůli svým osobním problémům, souvisejícím s omamnými látkami, nezvládl studium a já se musel rozhodnout, zda mu dát šanci a umožnit mu opakování ročníku, anebo vyslyšet názor většiny a tuto šanci mu nedat. Vedl jsem s ním tehdy dlouhý rozhovor a nabyl přesvědčení, že pokud mu nepodám pomocnou ruku, zřítí se do propasti. Tehdy jsem i odhalil jeho silnou stránku, kterou byla tvorba v oblasti videí a jeho nesporný umělecký talent s tím spojený. Nabídl jsem mu alternativu k jeho současné situaci, domluvil se s ním, dostal jeho slovo. Umožnil jsem mu opakovat a on začal spolupracovat se školou.“

Litujete nyní svého rozhodnutí?

„Co by, kdyby, to je častá otázka, kterou řešíte. Pravdou je, že jsem podal pomocnou ruku více studentkám či studentům, někdy té šance využili, jindy nikoli. Co se týká Tomáše Berky, ten své

kybernetický útok na školu, zničení školního kanálu Youtube, poškozování jména školy uváděním hanlivých popisků ve vyhledávači Google i osobní útoky na ředitele školy. Právě toho jsme se zeptali na tuto nepříjemnou kauzu.

slovo dodržel a věnoval se studiu i tvorbě videí. Později mi řekl, že mi moc děkuje, protože kdybych mu tehdy nepomohl, byl by pravděpodobně už mrtvý. To jsou jeho slova, možná dramatická, ale prostředí omamných látek je drsné a kruté. Zbavit se problému je ten nejjednodušší způsob, jak se zachovat, pokusit se ho vyřešit je obtížnější a někdy to prostě nevyjde. Nezměnil jsem svou filosofii jen proto, co se nyní děje. Pořád věřím, že pokud je naděje na účinnou pomoc, měli bychom se o ni pokusit.“

Kde nastal tedy zlom?

„Pravdou je, že se bohužel sešlo více okolností. Tomáš Berka se rozhádal se svým společníkem ve firmě Danielelem Fricem, a jak to někdy v takových případech bývá, kamarádství a společný byznys přerostlo v osobní nenávist a dohady, kdo koho poškodil a kdo komu co dluží. V tom nemohu být soudcem. K tomu však přišel druhý velký problém, kdy se Tomáš Berka rozešel s dlouholetou přítelkyní a ocitl se náhle v psychické nepohodě a bez prostředků doslova na ulici. Pár dní přespával v automobilu, hledal si náhradní bydlení.“

Vy jste mu tehdy znovu pomohl.

„Přišel za mnou s tím, že může sehnat nájem nedaleko školy, musí však do druhého dne zaplatit zálohu na nájemné ve výši třiceti tisíc. Rychle jsem zvážil, zda jsem připravený tuto částku obětovat, neboť její návratnost se jevila značně problematická, nakonec jsem ji v bance vyzvedl a asi za hodinu jsem mu peníze předal. S tím, že jsem od něho nechtěl nic podepsat a řekl jsem mu, že nemá žádný termín na jejich vrácení, dá mi je, až je bude mít. Kromě peněz ze školy vydělával na zakázkách kolem videí, některé jsem mu dohodil i já osobně, když se na mě někdo obrátil s podobnou žádostí.“

Co tedy selhalo?

„Přišla ještě třetí nečekaná okolnost, a tou byl příchod Pavla Kardy. Toho jsem potkal na uzavřené konferenci Smart City, tudíž jsem ho považoval za důvěryhodnou osobu. A musím po pravdě říci, že jsem mu prostě naletěl. Zpočátku vše klapalo, pomohl s rozjezdem Rádía Ámos, tím si získal moji důvěru. Proto jsem mu i nabídl částečný úvazek na výuku Prezentačních dovedností. Nejspíš již tehdy věděl, že učit nikdy nebude a prostě moji důvěru zneužil. I s ohledem na to, že za jeho firmou, která zajišťovala služby pro Rádio Ámos, stála jeho další skrytá firma. Ale o tom nemohu mluvit, to je věc policie, aby zjistila, zda šlo o podvod či nikoli.“

Jak toto souvisí s Tomášem Berkou?

„Víc, než by se zdálo. Pavel Karda využil projekt Smart City, aby se jako důvěryhodná osoba dostal na naši školu, a pak zase využil naši školu, její dobré pověsti, aby se dostal k jiným lidem. Peníze za provozování Rádía Ámos byly jen třešničkou na dortu. Nejspíš ale vycítil, v jakém neblahém rozpoložení se Tomáš Berka nachází a získal si ho svými smyšlenými historkami. Což Tomášovi Berkovi těžko mohu vyčítat, když jsem sám naletěl. Jsem ale přesvědčený, že by Tomáš Berka ze školy ze dne na den neodešel, kdyby ho Pavel Karda nepřesvědčil, aby tak učinil.“

Oni jako příčinu svého odchodu ale uvádějí jiné důvody, které se mohou jevit jako závažné.

„Tohle jejich vyjádření považuji jen za záminku, nyní už jsem přesvědčený, že Pavel Karda u nás nikdy skutečně učit nechtěl. Jen mě a naši školu v uvozovkách vytěžil a šel o dům dál. Tomáše Berku, jako schopného tvůrce videí, si však bohužel vzal s sebou. Asi se mu ještě hodí. Aby ho získal k tomuto kroku, musel ho i přesvědčit, že jsem já tím jeho nejhorším nepřítelem. Přitom jejich vztah je dost problematický, vím například, že se jednou pod vlivem alkoholu mezi sebou porvali. Mám obavy o další osud Tomáše Berky, který za sebou zabouchl dveře naší školy, ale tím také přišel o kotvu ve svém životě. Mám strach, aby mu v budoucnu nechyběla, aby se nezřítíl do propasti. Jeho současné chování mě v tom jen utvrzuje.“

Neodpověděl jste na ty uvedené důvody.

„Již jsem na ně odpovídal veřejně a odpovím na ně znovu. Při budování Mediálního studia objednal

Daniel Fric některé prvky u firmy, která patří jeho sestře. Což jsem se dozvěděl až později, od Tomáše Berky, který to však věděl od začátku. Až poté, co se zase pohádali, tak mi to přišel říci. Okamžitě jsem si Daniela Frice zavolaal a dost mu vyčínil. Byť dle předložených dokladů byla nabídka nejvýhodnější, tak využití takové firmy považuji za naprosto nevhodné, právě proto, že to vždy bude vzbuzovat pochybnosti, zda zisk dané firmy je adekvátní. Paradoxem je, že se morálně rozhořčoval i Pavel Karda, který dokonce využil dvě své firmy v souvislosti s Rádiem Ámos. O čemž se mi také zapomněl zmínit, řečeno ironicky, a já to zjistil, až když přestal služby poskytovat, chtěl po nás další peníze za přístup, a my se snažili získat kontakt na někoho, kdo zajišťuje vysílání do éteru.“

Cítíte v této souvislosti své osobní pochybení?

„Jako ředitel nesu za vše zodpovědnost. Mou slabou stránkou nejspíš je, že lidem důvěřuji, že se snažím být vstřícný a slušný. Někdy toho bohužel někdo zneužije. Otázkou je, zda jde opravdu o slabou stránku. Pokud budete dopředu na každého hledět s nedůvěrou, podezřením, tak se kreativně pracovat opravdu nedá. Každý týden zasílám všem zaměstnancům i studentům zápisy z porad vedení, kde jsou informováni nejen o jednáních a projektech, ale také o hospodaření školy. Ve škole

je každou chvíli nějaká kontrola, která prověřuje každou finanční transakci. Pokud by něco shledala v rozporu se zákonem, začala by se taková věc řešit. Jinou věcí je, že něco může být v rozporu s dobrými mravy. Je něco jiného, když budeme jako škola podporovat Start-up našich studentů, a když využijí firmy, která patří rodinnému příslušníkovi, byť podle výběrového řízení je nejlevnější. U Start-upů jsou většinou ceny nižší, neboť nemají tak vysoké režijní náklady, problémem může být menší zkušenost, než u zavedených a dražších firem. S Danielem Fricem jsem vše probral a již se podobná situace nebude opakovat. Je však třeba dodat, že šlo o dodávky na vybavení, které tvořily jednu osminu konečné ceny Mediálního studia.“

Kdo vlastně dělá na škole výběrová řízení?

„Výběrových řízení ve škole probíhají desítky. Ve své podstatě probíhají permanentně, neboť se vždy snažíme získat co nejvýhodnější nabídku pro školu. Někdy formou porovnání nabízených cen, někdy klasickým vypsáním výběrového řízení, to když jde o vyšší částky. Vždy rozhoduje komise, v níž je pochopitelně ten, kdo daný projekt řeší. Což může být učitel, ale i správní zaměstnanec. Tím ale může být i student školy, když má částečný úvazek či dohodu na provedení práce.“

Co vás na celé kauze mrzí nejvíce? Cítíte vůči někomu nevraživost?

„Já si věci neberu osobně, to je moje zásada. Celý život se snažím něco měnit, ať to již bylo ve sportu, ve školství, a tak čelím permanentním útokům. Často nikoli na ty změny, které prosazuji, ale na svou osobu. Zvykl jsem si, být to není příjemné. Ne, necítím k nikomu nenávisť, ale cítím smutek nad konáním některých lidí. Dal jsem jim svou důvěru, kterou oni zklamali. Ale to neznamena, že bych zanevřel na další lidi, viděl v každém dopředu podvodníka či podrazáka. Tak se prostě žít nedá, tak se nedá tvořit. Pořád se pochopitelně všichni učíme, každý neúspěch může být zárodkem budoucího úspěchu, když se z něj dokážeme poučit. Důvěřuj, ale prověřuj. V hektické době na jaře v první vlně Covid 19 jsem některé věci neproověřil a došel zklamání. Každý děláme chyby, ty jsou součástí našeho života. Čím víc toho děláte, tím víc chyb uděláte. Beru život, jak jde, snažím se maximálně využívat příležitostí, které nabízí. Jsem obklopený skvělými lidmi, kteří konají velké věci. A že

občas někdo selže? To se prostě stává, přes to se musíme přenést a jít dál. A když někdo překročí jistou hranici, nechť o jeho jednání rozhodnou orgány k tomu určené. Pořád jsem umírněným optimistou, pořád věřím v lidi a pořád se budu snažit posouvat věci kupředu, dokud mi na to budou stačit mé síly a dokud bude zájem o moje služby. Až pomine jedno či druhé, tak za sebou zavřu dveře já. A pevně věřím, že za mnou zůstane kus poctivě udělané práce, že se vždy budu moci podívat do zrcadla, aniž bych se musel za sebe stydět.“

Děkuji Vám za rozhovor.

Také děkuji.

OČIMA

STUDENTŮ

ZASTARALÝ ZPŮSOB VÝUKY TOMU PŘÍLIŠ NEPROSPÍVÁ...

Docela mě mrzí, že se ve škole učí již několik let stejným způsobem. Výuka je stále stejná, nemění se, i když s nástupem moderních technologií by mohla. Studenti by se podle mě neměli biflovat nazpaměť nějaké texty, či se učit, jak spočítat kvadratickou rovnici nebo jaký vzorec použít pro výpočet kinetické energie, ale spíše to, jak nejlépe využít naše dovednosti a znalosti při práci s těmito technologiemi. Student se látku naučí a za týden z ní nic neví, to je naprosto zbytečný proces, několik

GENERACE NEANDRTÁLCŮ?

Setkávám se, se spousty názorů, že dnešní generace je hloupá a nic neumí. Je naše dnešní generace doopravdy hloupější? Tím, že netrávíme tolik času venku nebo jsme pořád na sociálních sítích a s někým sdílíme náš život z nás přeci nedělá neandrtálce. Svůj volný čas trávíme prostě jinak, než ho trávili naši prarodiče a rodiče, to je si myslím s dnešním technologickým pokrokem pochopitelné. Naopak, jsme schopní používat technologie, které oni ne. Vše je to jen o tom, v jaké době člověk žije a zdali se jí

stovek zbytečně strávených a prosezených hodin ve škole. Škola by nás měla podle mě spíše připravit na naši budoucí práci, do které budeme docházet dalších několik desítek let našeho života. Ve škole by se mělo učit hlavně praktickým dovednostem a zkrátka věcem, které studentům v životě k něčemu budou. Myslím si, že digitální technologie by se daly naprosto skvěle využít při učení nových znalostí a dovedností ve škole. Proč se ale tyto technologie nepoužívají? Ve škole 45 minut vypráví učitel nějakou látku a žáci sedí v lavicích a poslouchají. Většinou se v hodině nic jiného než dobře poslouchat, žák nenaučí. Učitel takto povídá 3-4 hodiny a poté ohlásí test, na který se člověk musí naučit několik stránek nudného, nezajímavého textu. Kdyby mohli žáci nějak interagovat prostřednictvím svých například mobilních telefonů, více by se mohli do výuky zapojit, dostali by větší prostor a myslím si, že by je to i více bavilo, a hlavně by si z té hodiny také něco odnesli.

dokáže přizpůsobit. Většina starších lidí nás pouze kritizuje, ale takto to vždy bylo a bude. Věřím, že i naše generace s odstupem času bude zpochybňovat ty mladší.

NEPŘEKROČITELNÝ RYCHLOSTNÍ LIMIT

Třicítka, padesátka, devadesátka... čísla známá všem, co někdy jeli autem. A jak to je dál? Jak to je s rychlostí ve vesmíru? Má nějaký limit?

Jedeme si tak po prázdných ulicích a říkáme si, no, má se tady jet třicítkou, ale nikdo tu není a uškodí to tolik, když na to trochu šlápnu? A než se nadějeme, už nás zastavují s otázkou: „Víte, jakou rychlostí jste jel?“

Běžná rychlost chůze se pohybuje kolem 1,5 m/s, rychlost zvuku je zhruba 343 m/s, úniková rychlost Země (nejnižší možná rychlost pro opuštění sféry gravitačního vlivu) je zhruba 11 km/s. Ani jedna z těchto hodnot se ani omylem nepřibližuje rychlosti světla, která je zhruba 300 000 km/s (přesněji 299 792,458 km/s). Může tedy něco přesáhnout, nebo alespoň dosáhnout, této hodnoty?

Na to je jednoduchá odpověď, ne. Jsme si dost jistí, že ne.

Překonání rychlosti světla je ale něco, co z fikce známe dost dobře. Velmi známý superhrdina z DC, Flash a jeho rodina (nebo spíše část), jsou známí pro svou nadpřirozenou rychlost. Flash, Kid Flash, Impulse... samozřejmě i ze strany záporáků Thawne a Inertia, a mnoho dalších, překonali rychlost světla mnohokrát. A celý tento koncept, překonání rychlosti světla – často spojený s cestováním časem – není zdaleka jen výhradou DC, jak jsem již řekla, ve fikci je to poměrně časté. Ale bohužel, to je vše, co to je. Fikce. Přes mnohé (neúspěšné) pokusy tento limit překonat, se ukazuje tento limit jako opravdu nedosažitelný. A tak už je docela časté, ten, kdo světu ukázal, proč je tento limit tak důležitý (a proč vůbec je), byl Albert

Einstein a jeho Speciální teorie relativity. Důležitou součástí celé této teorie je, že rychlost světla je konstantní. Vezměme si to takhle: k našemu autu, se kterým jsme v prvním odstavci dostali pokutu, přilepíme rozsvícenou baterku. S naším autem se rozjedeme, ale ne na zemi, ale ve vakuu. To by mělo rychlost světla změnit, nebo snad ne? No, tak si to změříme. A hele, pořád je to 300 000 km/s. Jak to? No, rychlost světla je konstantní, takže ta se nemění, klíčem k tomuto problému je čas, který je relativní (při velmi vysokých rychlostech se čas natahuje). Co z toho teda vyplývá? No, to že rychlost světla je zapeklitá, což je ostatně většina fyziky. A taky, že ať už jezdíme, jak chceme, minimálně tento jeden rychlostní limit nepřekročíme.

Foto článěk pixabay.com, profimedia.archiv ČT, NASA

MGR. VĚRA KRAJČOVÁ: „ONLINE VÝUKA NENAHRADÍ KLASICKOU VÝUKU. CHYBÍ NÁM OSOBNÍ KONTAKT.“

J A N T R O J Á K

S uzavřením škol přichází obavy o tom, jak bude probíhat online výuka a jak bude ovlivněno vzdělání studentů. Abychom Vám mohli říct

více o této situaci, tak jsme se zeptali středoškolské učitelky Věry Krajčové.

Proč jste se stala učitelkou?

Učit mě bavilo už jako dítě. Často jsem si hrála s ostatními dětmi na školu. Navíc mám ráda lidi a ráda mluvím, takže učitelská profese je pro mě ideální.

Co si myslíte o současném uzavření škol?

Uzavření škol není příjemné asi pro nikoho. Jen je občas fajn, že nemusíme tak brzy vstávat. Nicméně věřím, že zavřít školy mělo smysl, že pomohlo ke zpomalení šíření Covidu.

Jaký je Váš názor na to, jakým způsobem probíhá online výuka na naší škole?

V letošním školním roce, kdy máme MS Teams a Moodle a k tomu i grafický tablet se mi učí opravdu dobře. Je to velký pokrok oproti loňsku. Myslím si, že komunikace i výuka probíhá bez problémů.

Vyhovuje Vám učit online?

Online výuka nenahradí plnohodnotně klasickou výuku. Chybí nám osobní kontakt. Studenty jsem schopna online ovlivnit mnohem méně než při klasické výuce. Navíc mi vadí, že nemůžeme dělat společně experimenty.

Myslíte si, že se dlouhodobé uzavření škol bude odrážet na vzdělání této generace?

Zásadně ne. Děti to doženou. Navíc se přece pořád učíme. Nicméně věřím, že je situace naučí více samostatnosti. Všechny to přinutilo lépe a jinak pracovat s IT technologiemi, což je na situaci pozitivní.

PROČ LIDÉ NEDODRŽUJÍ OPATŘENÍ

Foto: Článek Jan Růfer

A D A M Š K A R V A D A

Česko, v první vlně premiantem mezi státy, které zvládly počátek pandemie „na jedničku“. S druhou vlnou již přišla velká nevole obyvatel, protesty a zhoršení situace

V současné době v České republice opravdu přitahuje a dostáváme se do vedení v této koronavirové krizi, a to celosvětově. Hlavní aspekt toho, proč je na tom Česko tak špatně, na rozdíl od jiných zemí není například hygiena, anebo špatné zdravotnictví a prvky vztahující se k němu, ale je to především ignorace k vládním opatřením. Otázka je tedy, proč má český národ takové problémy opatření dodržovat?

Pokud se vrátíme zpět do jara tohoto roku, situace tady byla naprosto opačná, ve světě jsme patřili mezi země, které situaci zvládaly nejlépe. Pokud bychom důvěru k vážnosti problému porovnali s dnešní dobou, můžeme přijít už na několik příčin dnešní krize. Lidé na jaře měli dost velký strach, přestože situace v té době nebyla až tak vážná oproti dnešnímu

natolik, že se z premianta stala Česká republika jedním z nejhorších. Na to, proč lidé nedodržují vládní opatření, přinášíme pohled studenta.

světu. Naopak dnes, kdy by strach mít už opravdu měli, ho z nějakého důvodu nemají. Rád bych porovnal několik aspektů těchto dvou rozdílných období, díky kterým bychom mohli problém osvětlit.

Zprv, poukázání na konkrétní případy. Na úplném začátku jsme mohli pozorovat, jak čínské město Wu-čan padá do naprostého kolapsu, což nám pomohlo si vážnost problému vizualizovat a nastavit mu nějakou prioritu. Vzápětí naše vláda celkem rychle reagovala a nařídila určitá opatření, a tím se dostáváme k druhému a podle mě hlavnímu aspektu, čím je důvěra k vládě. Všichni si pamatujeme, jak celý národ šel roušky, toto téma bylo velmi populární a lidé měli roušky za něco, co je důležité a zároveň „cool“. Tohle bychom mohli popsat jako nějaké společné hodnoty, něco, co národ spojovalo a dodávalo naději, že problém překonáme, tedy třetí aspekt.

V této době už ale začala kolísat důvěra k vládě právě, kvůli její komunikaci opatření. Nakonec se kolem léta víceméně všechno vrátilo k normálu a když přišla „druhá vlna“ této krize, lidé se měli problém vrátit k režimu dodržování opatření, jako tomu bylo na jaře. Neboli, tři zmíněné aspekty už neplatí.

Ačkoliv jsme první krizovou vlnu zvládli velmi dobře, přineslo nám toto vítězství některé problémy do budoucna. Jedním z nich je psychologický termín zvaný Kognitivní disonance neboli vidění světa okolo tak, aby nám jako subjektivní osobě dával smysl. Lidé po první vlně většinou neznali žádného člověka, který by nemoc měl nebo na ní dokonce umřel a spíše viděli to, že jim situace přinesla nějaký nepříjemný psychický stav, omezení na svobodu nebo je stála vážný únik zisku a tím pádem jejich myšlení začalo vytlačovat vážnost problému i přes vědecká fakta, která byla pro jejich oči stále stejně dostupná.

Tohle se pojí s nedůvěrou k vládě, která začala ještě více nesmyslně nařizovat opatření, která se ze dne na den měnila a nedala jim žádný řád ani plán do budoucna, tím pádem se lidé více a více soustředili na to, jak opatření zasahují do jejich svobody místo toho, v co se problém může vyvinout, pokud je budou ignorovat. Tomu nepomáhá ani to, že lídři a propagátoři opatření začínají být přistižováni při nedodržování těchto opatření, která sami nařídili. Někteří tuto situaci využívají k tomu, aby šířili různé konspirační teorie a díky nim se zviditelnili a velká část populace jim začíná věřit.

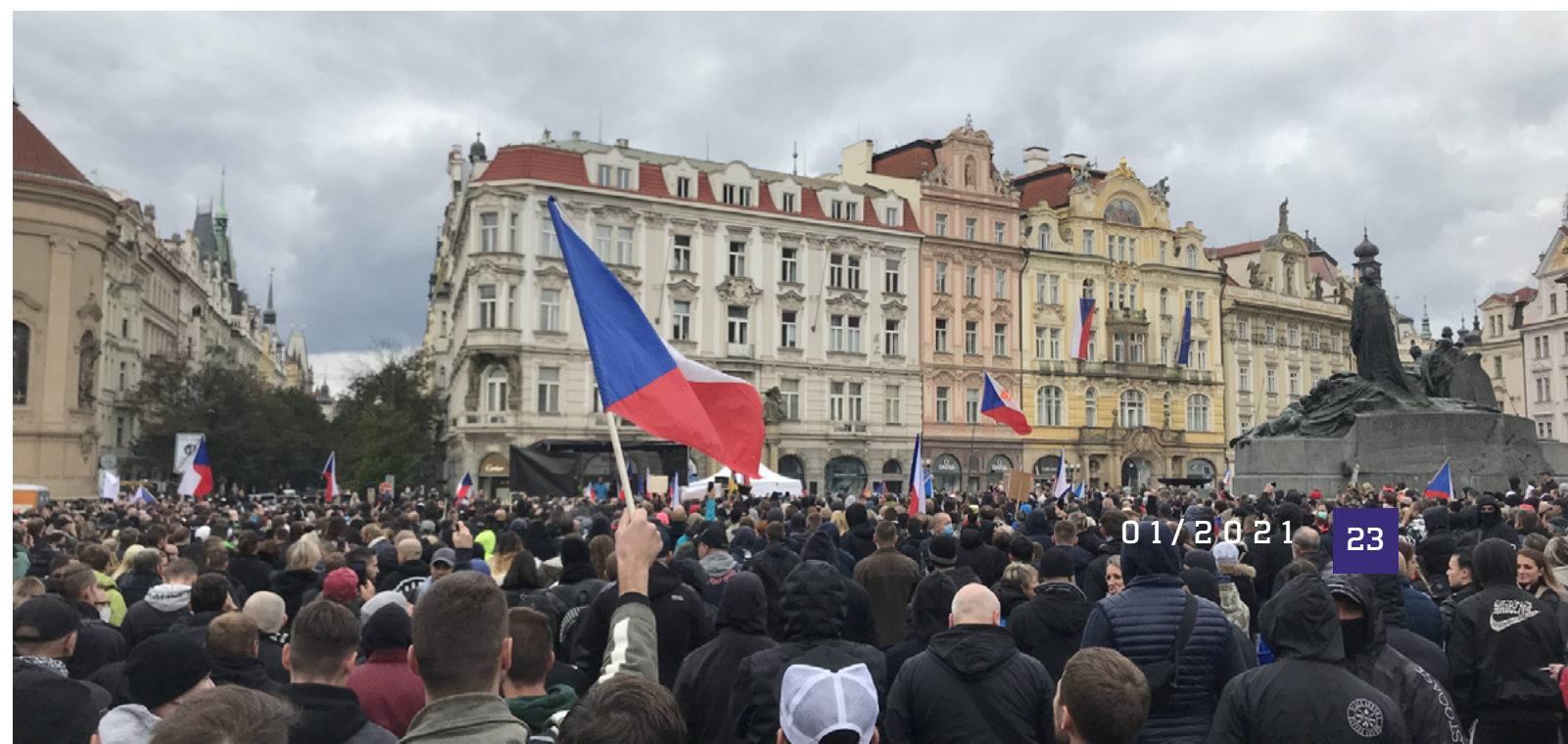
V rozhovoru pro Český rozhlas, ze kterého některá fakta čerpám, řekl PhDr. Jan Krajhanzl, Ph.D., že **podle vědeckého výzkumu jsou Češi oproti ostatním Evropským zemím o dost více náchylní k víře těmto esoterním hnutím, které právě popírají různé vědecké studie a způsobují různé hoaxy a konspirační teorie.** Tomu ještě může přispívat český individualismus neboli nebývalá možnost seberealizace, který tu po revoluci v roce 1989 zavládl a lidé se nechtějí nechat omezovat. Tím vším se rozděluje společnost a vznikají hloupé demonstrace, které systému ještě přitežují. A to je situace, ve které se teď nacházíme.

Pokud všechno chceme opět uklidnit a co nejvíce zredukovat škody této krize a zrychlit její průběh, měli bychom se opět vrátit ke zmiňovaným aspektům.

Vláda by měla komunikovat opatření srozumitelně a velmi konkrétně, aby lidé místo zmatku, frustrace a neznáma, viděli možnosti, jakým konkrétním způsobem se situace může vyvíjet a třeba se na ni byli schopni připravit nebo alespoň věděli, co přesně se nesmí a může, a to v přesných scénářích.

Zároveň je potřeba lidem opět vizualizovat to, v jaké situaci se teď opravdu nacházíme, jelikož lidé už čísla neberou jako prvek nějaké závažnosti, někteří jim dokonce ani nerozumí.

A na závěr, je potřeba aktivně informovat veřejnost o tom, jak aktuální situaci přežít, ať už v podobě nějakých návodů, inspirací např. při výuce dětí či zabavení se doma, anebo v podobě prostých, ale často nejasných informací jako je třeba rozsah aktuálních cen za ochranné pomůcky.

DOPADY COVIDU: ZTRÁTA ZAJMŮ A NECHUŤ DĚLAT COKOLIV

JAKUB MIROŠNÍK

Během první vlny Covid-19 se výrazně zhoršil psychický stav části populace, a podle lékařů může mít stejně ničivý dopad i druhá vlna s narůstajícími ekonomickými potížemi.

Během nouzového stavu v Česku lidé začali propadat negativním pocitům a náladám. Tyto pocity a nálady mohou přejít v depresi. Přibližně třetině obyvatel se psychická kondice zhoršila, s tím, že každý desátý člověk hlásil velké zhoršení. Toto již v srpnu odhalila studie Institutu pro demokracii a ekonomickou analýzu Národohospodářského ústavu Akademie věd ČR. Nejvíce situace ovlivňuje ženy a mladé lidi.

„Spousta lidí se dostává do situací, které nedokážou sami lehce vyřešit. Současná krize tedy může být pro lidi spouštěč velice úzkostných stavů,“

uvedl primář psychologického oddělení ve vojenské nemocnici v Brně Jiří Brancík: „Nejrizikovější skupina jsou ale ti, kteří už v minulosti měli sklony k depresím. Mezi příznaky deprese patří ztráta zájmů a nechuť dělat cokoli.“ dodal.

Podle Pavla Mohra, primáře kliniky Národního ústavu duševního zdraví (NUDZ), je důležité se připravit na další nárůst duševních problémů, stejně jako tomu bylo během první vlny. Studie NUDZ zjistila, že u dospělé populace byl zaznamenán až trojnásobný nárůst depresí a rizika sebevraždy a zvýšený výskyt nárazového pití alkoholu. Ve snaze zmírnit dopady na lidskou psychiku připravili odborníci z NUDZ několik přednášek online, které jsou veřejně na stránkách ústavu.

„Mezi ohrožené skupiny v ČR patří děti, mladiství a senioři. U této populace je silným rizikovým faktorem pocit

osamocení a izolace.“ upřesňuje Alexandr Kasal, člen realizačního týmu Národního akčního plánu prevence sebevražd. Ten se bude zabývat v online přednáškách právě problematikou sebevražd.

Odborníci radí, aby lidé dbali o svůj spánek, udržovali kontakty s lidmi, které mají rádi a mít vyváženou stravu a fyzickou aktivitu. Dále radí, aby lidé sledovali duševní stav svůj a svých blízkých a v případě nalezených potíží doporučují požádat o nejlépe profesionální pomoc.

„Je důležité, aby lidé byli vybaveni základními schopnostmi postarat se o vlastní duševní zdraví a o zdraví ostatních, aby si v tomto ohledu mohli pomoci navzájem. To by celkově mělo vést

k většímu důrazu na prevenci a podporu duševního zdraví u populace. Příklady, kde se toto může aplikovat jsou třeba školy nebo zaměstnání.“ doplňuje doktor Petr Winkler z NUDZ.

Z osobních zkušeností můžu říct, že například cvičení dvakrát týdně opravdu pomáhá, co se týče mého psychického stavu. Doufám, že se zase brzy všichni uvidíme.

CO PRO MNE ZNAMENÁ SVOBODA?

Foto pixabay

P A T R I K V O D R Á Ž K A

Svoboda je to nejdůležitější, co máme. Musíme si jí vážit a dělat všechno, abychom si ji udrželi jak v dobách rozkvětu, tak i v dobách těžké krize.

Svoboda. Slovo, které mám opravdu rád, neboť si pod tímto slovem každý z nás může představit něco jiného. Podle Wikipedie je svoboda možnost, případně také schopnost volit, rozhodovat a jednat „podle své vůle,“ ať je jakákoli a nést za to přiměřenou odpovědnost. Na tom se většina lidí shodne, ale mohou si pod tím představovat i něco rozsáhlejšího. Chybí zkrátka správná definice slova svoboda. Když se tohle slovo řekne, nemáme na mysli tutéž věc. To potvrzuje i fakt, že se lidem pokládají právě takové otázky jako „Co pro vás znamená svoboda?“, na které následně vznikají úvahy, články nebo například tvůrčí soutěže vyhlašované Kanceláří Senátu Parlamentu České republiky.

Potvrdili jsme si, že pro každého jednotlivce může svoboda znamenat něco jiného. Jako

Svoboda se nedá jen tak někde koupit, a to si studenti uvědomují. Přečtěte si jeden z pohledů na svobodu.

příklad toho bych rád uvedl třeba takový komunistický režim v Československu. Byla zde jediná kandidátka, kterou mohli občané volit, což znamenalo absenci svobodných voleb. Omezená byla taktéž základní lidská práva jako právo se shromažďovat, svoboda politického či náboženského přesvědčení nebo svoboda slova. Z tohoto důvodu vnímám komunistický režim jako přesný opak svobody. Takhle to nicméně nemusí vidět všichni. Pokud se totiž zeptáte lidí, kteří v tomto režimu žili, najdou se i lidé, kteří vám řeknou, že se rozhodně jako nesvobodní necítili. To je ale přeci divné, nemyslíte? Narážím zde i na to, že pro některé, na druhou stranu, není nynější režim svobodný a zkrátka se jako svobodní občané necítí. To je ale mišmaš!

A co tedy znamená svoboda pro mne? Je to pro mě to, že se mohu rozhodnout podle sebe a svého uvážení. To má samozřejmě svá

pravidla a omezení, což může být pro mnohé právě ten důvod, proč se necítí svobodní. Já tyto pravidla a omezení ovšem respektuji. Bez nich by zde zbyl pouze chaos. Možnost volby mám. Mohl jsem se rozhodnout, jakou školu půjdu studovat. V budoucnu se budu moci rozhodnout o svém zaměstnání, koho půjdu volit nebo třeba začít podnikat. Když se mi nebude líbit, jakým způsobem funguje naše vláda, mohu vyjádřit svůj nesouhlas ať už ve volbách nebo například na demonstraci. Mohu vyjádřit svůj názor. Všechny tyto učiněné volby budou muset splňovat pravidla, nicméně většina takových pravidel se drží známým heslem „Svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého.“ Pokud si vzpomenu na tisíce právních předpisů našeho státu, stále se považuji za svobodného člověka.

A zde narážíme na ten kámen úrazu, kdy si každý pod pojmem slova svoboda představí něco jiného. Pro jednoho může být svobodný politický režim, kdy si budou všichni rovni a mít stejně, pro druhého to zase může být takový politický režim, který eliminuje jakoukoliv formu státu. A pro třetího a čtvrtého to může být zase něco úplně jiného. Přesně z tohoto důvodu se nad tímto tématem rád zamýšlím a snažím se stále přicházet na další důvody, proč se cítím právě takto svobodný a co to pro mne v konečném důsledku vlastně znamená. Jedno je ale jisté. Já jako jedinec se cítím být narozený do té nejvíce svobodné doby v historii lidstva a jsem přesvědčen, že je tuto svobodu potřeba i nadále chránit, pečovat o ni a nebrat ji jako samozřejmost, neboť jak jsme si v historii párkrát také potvrdili, o svobodu lze snadno přijít.

A jak se tedy snažím pečovat o naši svobodu? Základem je, podle mého přesvědčení, fungující demokratický stát v čele s jedinci, kteří demokratické hodnoty budou prosazovat. Vyjádření souhlasu, ale i kritiky těchto představitelů. Zavržení všech totalitních režimů, které potlačují svobodu slova a kritiku režimu, a naopak podpora demokratických států jako například Tchaj-wan. Podpora v to, co věřím.

SSPŠ

FOTOREPORTÁŽ

ZÁKULISÍ SCHOLA PRAGENSIS 2020 ONLINE

26.-28.11.2020

FOTO: ŠTÁB SP2020 ONLINE

REDAKCE
ČASOPISU

ČASOPIS PRESLOVINY

MEDIÁLNÍ DŮM PRESLOVA

SMÍCHOVSKÁ STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA A GYMNAZIUM
PRESLOVA 72/25
PRAHA 5 - SMÍCHOV
150 21

ČÍSLO 01/2021

NÁKLAD: 100 KS

TISK JEDNODUSE.CZ - ART D - GRAFICKÝ ATELIER ČERNÝ S. R. O.
FOTO OBÁLKA: MARTIN KIMLA

Facebook icon: PRESLOVINY
WWW.PRESLOVINY.CZ
REDAKCE.PRESLOVINY@GMAIL.COM

Preslovin.cz

Smíchovská střední
průmyslová škola
a gymnázium

**OD STUDENTŮ...
PRO VŠECHNY!**

WWW.PRESLOVINY.CZ